

Vid VU:s sammanträde den 29 mars anhöll jag, att i en särskild bilaga till protokollet få bemöta Jan Wohllins artikel i marsnumret av Bridgetidningen. Anledningen härtill var, att jag enligt min åsikt icke givits tillfälle att i Bridgetidningen lämna ett så utförligt svar som jag skulle önskat, och att jag därför så snabbt som möjligt ville informera styrelsens ledmöter om min uppfattning om händelseförloppet.

Före påsk tog jag en veckas semester i Grangärde och beslöt mig för att i samband med denna spela en partävling i Fagersta den 17-18 mars. Wohllins artikel nådde mig en halvtimme före avresan till Fagersta, och i missivbrevet skrev Eric Jannersten bl.a. följande: "Jag ordnar så att en halvsida kan vara disponibel till ditt förfogande (helst kortare) men det är under förutsättning att du alldeles omgående skickar ditt manus ..... Jag får ordna så att tryckeriet läser korrektur men då måste det vara maskinskrivet och det brukar du inte åstadkomma."

Tävlingen i Fagersta avbröts på lördagskvällen vid 12-tiden. Jag visste då inte vad jag skulle göra, men beslöt mig till sist för att sända ett telegramsvar. Med detta att jag svarade i telegramform avsåg jag att för läsarna visa, vilka svårigheter jag försatts i.

När jag sedan erhöll Bridgetidningen, upptäckte jag till min förvåning, att mitt svar ej tagits in som telegram. Det hade dessutom på några ställen omredigerats av Eric Jannersten. Mig förefaller det i högsta grad olämpligt att vid en polemik ändra den anklagades svar.

Mitt telegram löd så här (De delar som ändrats resp. uteslutits äro understrukna):

"Wohllins artikel nådde mig två dagar efter Bridgetidningens utgivningsdatum under min semester just när jag stod i begrepp att avresa till Fagersta för att spela partävling. Du begärde omgående maskinskrivet svar, vilket som Du förstår är omöjligt att åstadkomma, då jag varken har protokoll eller andra handlingar tillgängliga. Be-träffande Wohllins ganska säkert av någon annan inspirerade artikel vill jag nämna.

Stockholms bridgeförbund har liksom alla andra distriktsförbund uppmanats att lämna förslag till landslagskandidater. Jag har icke påverkat distriktsförbundet, vilket lätt kan verifieras. I förbundets VU har jag en röst av fem. Jag hävdar min åsikt, röstar efter den och finner mig lojalt i beslutet.

Svensk bridge gagnas inte av att artiklar av detta slag publiceras i förbundets officiella organ. Eventuella meningsskiljaktigheter borde kunna handläggas på annat sätt.

Om Du verkligen anser Dig böra publicera artikeln får Du väl betrakta detta telegram som mitt svar.

Fagersta 18 mars 1951

Einar Werner"

Ordet efter i första meningen är ett fel från min sida, då jag trodde, att Bridgetidningens ordinarie utgivningsdatum var den 15 mars

Beträffande uttagningen tillskrevs Stockholms Bridgeförbund i likhet med övriga distriktsförbund med uppmaning att nominera spelare, som kunde anses värdiga att representera Sverige i internationella sammanhang.

Stockholms Bridgeförbund insände en lista upptagande 10 par. På denna lista var paret Sandgren - Kjelldahl icke medtaget. Den definitiva uttagningen av de par, som från Stockholm skulle beredas tillfälle att kvalificera sig, verkställdes av VU. Vid VU:s sammanträde framhöll Stockholms Bridgeförbund, att förbundet givetvis icke skulle anse sig desauerat, därest VU vid uttagningen medtog ett eller flera par som icke återfunnes å Stockholms Bridgeförbunds förslagslista. Sedan såväl de föreslagna parens spelstyrka som deras resultat och lämplighet att representera ingående diskuterats ansåg VU, att skäl icke föreläge att vidtaga ändring i det av Stockholms Bridgeförbund lämnade förslaget.

Angreppen i Wohlin's artikel går i första hand ut på, att jag i min egenskap av sekreterare på grund av personlig antipati mot Sandgren skulle stoppat uttagningen av honom. Wohlin skriver: "Det är härresande att Sveriges bridgeförbunds sekreterare kan tillåtas använda uttagningar till svenska landslag för att hämnas på sina personliga fiender".

Denna beskyllning är osannfärdig. Jag har inte på något sätt påverkat Stockholms bridgeförbund, då detta nominerade sina kandidater. Dels skulle en sådan sak aldrig falla mig in, dels äro inte medlemmarna av Stockholms bridgeförbunds styrelse av sådan art, att skulle låta sig påverkas av mina personliga anti- och sympatier. Ej heller är detta fallet med medlemmarna av förbundets VU.

För att styrka mina uppgifter har jag anmodat de medlemmar av Stockholms Bridgeförbunds styrelse, som deltog i nomineringsbeslutet, att lämna en bekräftelse. Denna återfinns nedan.

Wohlin skriver vidare: "Man hade trott, att VU skulle rätta till misstaget eller i varje fall pappren lagts på bordet och uttagningen motiverats. Men nej. I stället inbjöd Wernerrepresentanter för Stockholms bridgeförbund till VU-mötet...."

Icke heller denna anmärkning är korrekt. Jag har ingen befogenhet att på eget bevåg inkalla någon till VU-sammanträdena. Stockholms bridgeförbunds representanter inkallades först sedan jag tillfrågat ordföranden och några av de andra VU-ledamöterna. En sådan åtgärd ansågs lämplig, eftersom Eric Jannersten i sin bridgekrönika i Svenska Dagbladet beträffande Stockholms bridgeförbund använt sådana uttryck som häpnadsväckande inkompetens, blamage etc. Det ansågs därför önskvärt, att Stockholms bridgeförbund bereddades tillfälle att motivera sitt ståndpunkttagande.

Ett intyg från förbundsordföranden angående riktigheten av att jag med hans medgivande inkallat representanter för Stockholms bridgeförbund bifogas.

Det undantag, som VU gjorde från Stockholms bridgeförbunds lista, berodde på följande omständigheter.

Vid ett tillfälle i början av året resonerades i Wohlins närvaro om Förbundets internationella representation och om planerna på någon sorts uttagningstävling. I vittnens närvaro (Kock, Lilliehöök och fröken Olsson) frågade jag då Wohlin, vem han ansåg sig spela bäst med, och fick svaret: "Lilliehöök, förstås". Såvitt jag kan förstå var detta anledningen till att paret Lilliehöök-Wohlin upptogs på Stockholms Bridgeförbunds lista. Vid VUsammanträdet den 5 mars beslöts emellertid att Wohlin ånyo skulle tillfrågas. Wohlin lämnade då beskedet, att han önskade spela med Jannersten. Eftersom VU redan principiellt uttalat sig för, att Wohlin med partner skulle vara självskrivna, uttogs paret Jannersten-Wohlin direkt till Sveriges representanter i NM. Då Lilliehöök på detta sätt ställdes utan partner beslöt VU att Anulf skulle tillfrågas, om han ville ersätta Wohlin och spela med Lilliehöök. Detta par uttogs sedan preliminärt till uttagningstävlingen.

Jag skulle till sist vilja framhålla, att jag i denna skrivelse bemödat mig om att utan överord endast hålla mig till fakta. Men jag kan inte låta bli att tillägga en sak, varav mitt hjärta är fullt. Här har Stockholms Bridgeförbund, Förbundets VU och framför allt jag själv i Förbundets officiella organ utsatts för angrepp, som enligt min uppfattning äro äreröriga. Något bör göras för att skydda arbetarna inom svensk bridge mot dylika angrepp. Sakliga anmärkningar ha vi ingenting emot, tvärtom kunna de många gånger endast vara stimulerande, men inkorrekta angrepp av detta slag ha vi ingen anledning att oss i.

Stockholm den 2 april 1951.

Einar Werner

Avskrift.

På begäran få undertecknade medlemmar av Stockholms Bridgeförbunds styrelse, vilka upprättat det av Sveriges Bridgeförbund begärda förslaget å spelare värdiga att uttagas till NM och EM, härmed intyga att vi icke vare sig före eller under förslagets upprättande blivit påverkade av utomstående personer och sålunda icke heller av Sveriges Bridgeförbunds sekreterare Einar Werner.

Stockholm den 6/4 1951

S. Grönlund

Sam Brenner

M. Henre

S. Sagerman

J. Willner

På begäran intygas härmed att representanter för Stockholms bridgeförbunds styrelse inkallades till VUs sammanträde den 29 mars först sedan mitt medgivande inhämtats.

Stockholm den 9/4 1951